

Arrest

nr. 181 744 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM, evenals van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij betoogt in eerste onderdeel dat uit de verhoren afgenomen op 6 september 2016 blijkt dat zij wel degelijk is aangetroffen in de woning van haar Belgische partner bij wie ze feitelijk inwoont en dat ze reeds een afspraak hadden tot het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning en dat zij dus wel degelijk een voldoende hechte relatie heeft om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Volgens de verzoekende partij kan de gemachtigde daarenboven niet ernstig voorhouden dat zij niet weet dat de verzoekende partij met haar Belgische partner een dergelijke relatie onderhoudt en zou in de bestreden beslissing daarvan abstractie gemaakt worden en zou deze werkelijke duurzame relatie herleid worden tot een fait-divers zonder verdere gevolgen voor haar rechtspositie. De verzoekende partij voert overigens aan dat de gemachtigde zich gelet op artikel 7 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan beroepen op het louter ontbreken van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bedoelde documenten om de bestreden beslissing te motiveren zonder hierbij rekening te houden met het “verdragsrechtelijk beschermde gezinsleven”.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen zonder hiermee rekening te houden. Bovendien betwist de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de gemachtigde dat ze zich in het geval van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodoende dat het niet onredelijk lijkt van de gemachtigde om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

De Raad wijst er verder op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn. De verzoekende partij verwijst naar de feitelijke samenwoning en de intentie tot wettelijke samenwoning en stelt wel degelijk een voldoende hechte relatie te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt louter dat de verzoekende partij in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 6 september 2016, opgesteld door de federale politie, verklaarde bij haar partner te verblijven en een aanvraag tot wettige samenwoning te hebben ingediend, waarover in de bestreden beslissing reeds werd gemotiveerd. Echter blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier hoe duurzaam deze voorgehouden relatie zou zijn. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het bestaan van een beschermen waardige relatie niet louter aan te nemen op basis van de enkele verklaringen van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt echter ook geoordeeld dat zowel de verzoekende partij, als de partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België. Aldus blijkt dat de verwerende partij zich niet enkel heeft beperkt tot de vraag of er al dan niet een beschermen waardig gezinsleven is, doch ook een belangenafweging heeft gemaakt. Door louter blote beweringen aan te voeren en te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde, kennelijk onredelijk zou zijn.

Daarenboven wenst te Raad er op te wijzen dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating, wat in casu het geval is gezien er geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf, onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §

63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij door louter haar gezins- en familielevens te beschrijven niet concreet aangeeft - laat staan aantoon - dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezins- en familielevens elders verder te zetten. Zij toont aldus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Waar de verzoekende partij onder het eerste onderdeel van haar enig middel nog aanvoert dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde wordt vermeld dat ze een Belgische "vriendin" zou hebben en sprake is van een relatie met een "Belgische vrouw" en dit duidelijk aangeeft dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen zonder werkelijk kennis te nemen van haar situatie, namelijk dat zij in casu als Mongoolse vrouw samenleeft met haar Belgische 'mannelijke' partner, dient de Raad vast te stellen dat, zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen aangeeft, er in casu sprake lijkt te zijn van een louter materiële misslag gezien de overige gegevens zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zoals onder meer de naam van de verzoekende partij vermeld in de hoofding van de bestreden beslissing en de motivering zelf waarbij sprake is van een Belgische partner en de intentie tot het ondertekenen van een wettelijke samenwoning, steun vinden in het administratief dossier, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Deze vergissing, een louter materiële misslag zonder verdere invloed op de rechtspositie van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan de overige motieven en de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

Waar de verzoekende partij in een tweede onderdeel van haar enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, stelt de Raad vast dat ze zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van haar eerste onderdeel zodoende dat ze geen schending aannemelijk maakt van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat zij wel een hechte band heeft met haar Belgische partner en wijst op het verslag van de verbalisanten die vaststelden dat VzP en haar spullen aangetroffen werden bij deze en op de procedure tot wettelijke samenwoning. De materiële misslag heeft misschien geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar alles samen genomen is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. VzP stelt dat zij wel een voldoende hechte band heeft met haar partner, waardoor er toepassing moest worden gemaakt van artikel 8 van het EVRM. VzP verwijst ten slotte naar het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking en wijst naar het verslag, opgesteld in termen van “zou” waardoor geen sprake van objectieve feiten.”.*

3.2 Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel een hechte band heeft met haar Belgische partner en wijst op het verslag van de verbalisanten die vaststelden dat zij en haar spullen aangetroffen werden bij deze en op de procedure tot wettelijke samenwoning, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat op de elementen met betrekking tot een vermeend gezinsleven reeds omstandig werd geantwoord middels de beschikking van 31 oktober 2016. Met betrekking tot de materiële misslag die de verzoekende partij aanhaalt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij lijkt te bevestigen dat deze geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing zodoende dat ze geen afbreuk kan doen aan hetgeen dat hierover werd gesteld in voormelde beschikking. In de mate dat ze meent dat alles genomen de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wijst de Raad erop dat de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting werd behandeld in de beschikking van 31 oktober 2016. Ook waar de verzoekende partij stelt dat zij wel een voldoende hechte band heeft met haar partner waardoor er toepassing moest worden gemaakt van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat in de beschikking van 31 oktober 2016 artikel 8 van het EVRM uitvoerig aan bod is gekomen. Zoals in de beschikking van 31 oktober 2016 wordt gemotiveerd heeft de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet enkel beperkt tot de conclusie dat een beschermenswaardig gezinsleven niet is aangetoond, doch heeft zij ook een belangenafweging gemaakt. De Raad wijst er tevens op dat door ten slotte te verwijzen naar het verzoekschrift, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 oktober 2016 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU